

FİLM ŞERİDİNDEN KARELER

Zeynep TOKATLI

Bir masal gibi geçen bir haftalık Yaz Bilim Okulu'nu geçen haftalarda tamamladık. Gönüllü olarak projeye katıldığım ilk günden çocukları uğurladığımız son ana kadar etrafımızı adeta bir kalkan sarmıştı. Bu kalkan bizi dış dünyadan, özel hayatımızdaki zorluklardan, okul stresinden bir nevi koruyordu. Bize bambaşka bir dünyanın kapılarını açıyordu. Gecesiyle gündüzüyle bilime adanmış bir dünyanın.

Yıllardır gidilen projelerde bize yolda eşlik eden İLKİYAR minibüsü bu sefer bizi çocuklara götürmüyordu, çocukları bize getiriyordu. Her proje başlangıcında bindiğimde kalbim heyecandan yerinden çıkacak gibi atardı ama artık benimle birlikte onlarca güzel çocuğun kalbi de merakla ve heyecanla atıyordu.

Hazırlık sürecinde hepimizin kalbinde başlayan heyecanın kuru, cumartesi akşamı ilk ekibin yurda varmasıyla harlandı, pazar günü gelen diğer çocukların da aramıza katılmasıyla büyüdü, büyüdü ve adeta bir heyecan, sevinç, merak yumağına dönüştü. Çocuklar yurda vardıkça içimizdeki sevincin, gözlerimizdeki mutluluğun bence tarifi yoktur. Pazar sabahı gelen on dakikaya yurdun önünde olacaklar mesajı ile yataktan hemencecik kalkıp yurdun bahçesine koşuşturduğumuz belki anlatır heyecanımızı

Umut hoca ile bir yaratıcı drama etkinliğine başladık aşağıya inince.

Kendimizi önce en sevdiğimiz renk olarak tanıttık, sonra en sevdiğimiz meyve, en son olarak da en sevdiğimiz yemek. Köfteler, tavuklar, makarnalar, kebaplar, sarmalar, perde pilavları... Bir baktım bir anda yemek tarifi vermeye başlamışımız birbirimize. Çocuklar daha da kaynaşmaya başlamış, bazıları çoktan çok yakın olmuş, bazıları çekingence etrafı izliyor ve kendi arkadaşlarıyla konuşuyor. Bazılarının gözünde ailesinden ayrı kalmanın hüznü var. Hepsine sevgiyle yaklaşip oyunlara katmaya çalışıyoruz.

Pazar akşamı havaalanında Adıyaman, Elâzığ, Erzincan ve Muş'tan gelen kardeşlerimizi ve öğretmenlerimizi karşıladık. İlk önce Muş, Varto'dan tek başına gelen Meraklı Bilim Elçimiz Nehir'i bekledik. Gözümüz sürekli ekranda, indi yazısının parlamasını bekliyoruz. Bir anda kendi aramızdan konuştuğumuz konudan kafamı kaldırdım ve ekrana baktım. İNDİ...Hemen gönüllü arkadaşlarla Nehir'i aradık. Biz buradayız, kapının ardında seni bekliyoruz demek için. Elimizde yanıp sönen İLKİYAR tabelası geçtik kapının karşısına çıkmasını bekledik.

Onlarca insan çıktı, ardından da sırtında sırt çantasıyla meraklı gözlerle Nehir. Karşılamanızı yapar yapmaz Nehir'i dinlenmesi için bekleme alanına götürdük. Diğer misafirlerimizin uçaklarının inmesine bir saatten fazla olunca Nehir'le birlikte havaalanında ufak bir gezintiye çıktık. Yolculuğun nasıl geçti, neler yapıyorsun derken zaman

epey bir geçmişti. Nehir o süre boyunca hiç sıkılmadan bizimle sohbet etmiş, sorular sormuştu. Havaalanında geçirdiğimiz üç saatlik sürenin ardından beklediğimiz Elazığ'dan gelen kardeşlerimizi de karşıladıktan sonra ODTÜ'ye doğru yola çıktık.

Proje hazırlıkları tamamlandı, çocuklarda geldi. O zaman bir haftalık Yaz Bilim Okulu'muz başlasın. Sabah güzelce kahvaltılar edildi, yola çıkmadan önce çocuklara kendileri gibi parlayan birer yıldız armağan ettik. İşte o andan sonra bir kameranın film şeridindeymişiz gibi güzel anılar yaşamaya başladık.

Pazartesi sabahı çocuklarla beraber Turgut Hocamızın göstermesiyle sihirli kareler yaptık 5'li, 7'li, 9'lu derken çocuklar 11'li olanı da yurttan yapma kararı aldılar. Turgut Hocanın çocuklara sorular sormasıyla eller havada ve İlk yar'lar ilk defa ODTÜ'de tahtaya kalkıyor. Gözlerimizdeki mutlulukla ve gururla onları izledik .

Öğleden sonra önce Jeoloji Mühendisliği'nde çeşit çeşit kayaçları inceliyoruz sonra Metalurji ve Malzeme Mühendisliği'ndeyiz. Hayatımda ilk defa ben de onlarla beraber döküm atölyesine giriyorum. Kral ve kraliçe heykelcikleri yapıyorlar bizler için. Bizim çocuklarda arada dokunuyor metal soğuyunca.

Sonraki günlerde, Kimya bölümünde renkli alev deneyi yapıyor çocuklar, sonrasında sıvı azot dökülmüş cipsi yiyorlar bölümün bahçesinde. Ağızlarından çıkan dumanlarla hepsi kahkahalara boğuluyor.

ROMER'de bizi robot köpek karşılıyor. Takla atıyor, koşuyor adeta çocukları mest ediyor. Çocuklar merakla soru sorup inceliyor robotu.

Makina Mühendisliği'nde Akışkanlar Mekaniği laboratuvarındayız. Her yerde koca koca makinalar var. Bir yerde kocaman uçak parçaları var, Osman Hoca çalıştırıyor makinaları yüzümüze havalar üfleniyor, saçları neşeyle dalgalanıyor çocukların.

Yolumuz bir gün Gıda Mühendisliği'ne çevriliyor. Burada kendi çikolatalarımızı yapıyoruz, pamuk şekerler yiyoruz.

Fizik'te önce çeşitli deneyler yapıyoruz. Optik, manyetizma, elektrik, mekanik... Fiziğin çeşitli dallarından çeşitli deneyler gösteriliyor bizlere. Sonrasında Vedat Hocamızla beraber hep birlikte Newton beşikleri yapıyoruz. Herkesin kendi el emeği var Newton beşiğinde.

Son günlerde Özgür Hoca ile matematik etkinliği yapıyoruz. Çeşitli sayma oyunları oynuyoruz, çocuklar yine tahtada cevaplıyorlar soruları. Bir ara Hüseyin ile ikimiz oynuyoruz. Bir ben kazanıyorum, bir o kazanıyor. Ben oyunun taktiğini çözdüğüm için çaktırmadan devam ediyorum. Hüseyin bir süre sonra anlayıp bana soruyor "Abla nasıl oluyor?" diye. Ben de hemencecik anlatıyorum.

Akşam yemeğinden sonra çocuklarla beraber yurttaki atölyeler yapıyoruz. Elektrik atölyesinde çeşitli devreler kurduk, hidrolikte kendi deney düzeneğimizi kurduk, imalatta topaç yaptık, çizim atölyesinde önce çizim yaptılar sonra hep birlikte Anıtkabir' de bırakmak için laleler yaptık.

Bir akşam Pınar Ayhan ve Bitli Notalar konseri ile çok güzel ve eğlenceli bir akşam geçirdik.

Farklı farklı müzeler gezdik. Hepsini elimizden geldiğince incelemeye çalıştık. Son gün ise hep birlikte Anıtkabir'e gittik. O kadar yoldan gelmiş çocuklar, atalarını ziyaret etmeden olur mu hiç? Getirdiğimiz laleleri bırakıyoruz ve atamızı saygıyla anıp buradan ayrılıyoruz.

Projemizi müthiş bir piknikle taçlandırıyoruz cumartesi günü. Otobüsten inen çocuklar dağılıveriyor etrafa. Trambolinde zıplayanlar, top oynayanlar, sallananlar, koşanlar... Çocuklarla tarif edilemez anılarla dolu bir piknik geçiriyoruz ve pikniğin sonunda onlar izlenim yazıyorlar bu huzurlu yerde.

Yazımın başında bahsettiğim gibi bir film şeridinden bazı kareleri size aktarmak istedim. Hepimizin yüzünde kocaman gülümsemelerin olduğu. Bir de hüznülediğimiz kareler oldu. Çocukların giderken gözlerindeki yaşları görmek hepimizi derinden üzdü. Bazı anlarda biz de tutamadık kendimizi. Nasıl tutayım ki? Yasemin “Ben gitmek istemiyorum deyip.” bana sarılınca, Azranur iki gün boyunca her arkadaşının gidişinden sonra ağlayınca, Efsun “Abla ben giderken sen de burada olacaksın de mi?” diye sorunca ... Zor olsa veda etmek, onlarla bir gün yollarımızın kesişeceğini biliyoruz. Gözlerindeki parıltıdan, seslerindeki heyecandan bizden daha iyi yerlere geleceklerini de...

Bizler onlara mavi menekşeler, lavantalar, yoncalar ve kızılötesi dedik, ileride onlar yeni Aziz Sançar’lar, Hüseyin Yılmaz’lar, Özlem Türeci’ler olacaklar. Yolları uzun ve aydınlık olan bu gençlerin bilimle aralarındaki köprüye bir tuğla daha koyduğumuz için mutluluk duyuyorum. Şimdi bu köprüyü tamamlama işi onların ellerinde. İyi ki onlar var, iyi ki İLKİYAR var.

Zeynep TOKATLI

Petrol ve Doğalgaz Mühendisliği-1

